

vi bare kan gå ud og tage penge fra dagpenge-modtagere, og så skal det nok gå dem bedre, eller fra efterlønnen eller nogen af de andre ydelser; økonomien, erhvervspolitikken kan gøre det. Vi tror på, at vi kan klare det. Samfundet bliver ikke rigere ved at gøre folk fattigere.

Men vi mener til gengæld, at den indre reform er meget vigtig. Vi mener, at samfundet her er slået ind på en skævkurs. Jeg tror, at det var socialministeren, som jeg for nylig hørte redegøre for, at offentlige sagsbehandlere i den sociale forvaltning bruger op mod halvdelen af deres tid på kontrol af bilag, penge osv. Tænk, hvad de dygtige mennesker kunne bruges til! De kunne nemlig være et serviceorgan for folk. Og der er stribevis af andre eksempler.

Vi skal ikke give os på principperne, men vi skal give os på udformningen. Den trænger til en modernisering, og det bidrager CD meget gerne til også med mange ideer, men husk den dér med Bangalore.

Poul Nødgaard (DF):

Ordet velfærd er jo et meget bredt begreb. I virkeligheden er det et spørgsmål, om der overhovedet er nogen her, der er i stand til at definere det.

Hvis man ser på, hvad SF og Enhedslisten har defineret det som, er det i hvert fald flere penge til velfærden. Og de to dagsordener, der foreligger, som jo er et hårdt angreb også på de borgerlige partier her i Folketinget, må Dansk Folkeparti selvfølgelig afvise. Jeg synes, de indeholder nogle ord, der er helt, helt unødvendige at bruge, for der er jo slet ikke tale om menneskefjendskhed, og jeg ved ikke, hvad det var for ord, der blev brugt. Her i dette Folketing er der, som jeg har sagt tidligere på dagen, bred forståelse for, at de sociale og velfærdsmæssige problemer skal løses.

Det, jeg bed mærke i, var, at socialministeren sagde noget om, at de offentlige budgetter – det må så være til velfærden – ikke skal udvides, man skal snarere lære at bruge pengene bedre. Sådan tror jeg ministeren sagde. Og hvis socialministeren ellers har tid til at høre efter, ville jeg da godt have ministeren til at definere lidt nærmere for Folketinget, hvad hun mente med den udtalelse.

Hvis man ser på noget af det materiale, som man kan fremskaffe til en sådan debat, bl.a. noget, der hedder Økonomisk Oversigt fra Økonomiministeriet, december 1996, så får vi de helt præcise tal, som viser, at der i øjeblikket –

og det har man ikke været meget inde på i dag – beskæftiges 800.000 i den offentlige sektor og kun, hvis jeg må bruge det udtryk, 1.800.000 i det, der hedder erhvervene. Læser man så videre i økonomirapporten fra økonomiministeren, ser man samtidig, at der er 246.000 ledige. Dér synes jeg nok, når man taler om, at ledigheden skal ned, at tiltagene for at få den ned er lidt små, for ledighedstallet falder over de kommende par år faktisk kun med omkring 15.000-20.000, og det er jo i virkeligheden kun 10 pct. af dem, der er ledige.

Dér må vi som lovgivere ikke have lov at glemme én ting: Hvis vi har nogen mulighed for hurtigere at nedbringe tallet, skal det naturligvis gøres, ikke alene ud fra et samfundsøkonomisk synspunkt, men mere, synes jeg personlig, ud fra et medmenneskeligt synspunkt. Jeg tror ikke og håber ikke, at der er nogen her i salen, som ikke kender folk, der er ramt af ledighedens skygge. Derfor synes jeg, at det må være en oplagt opgave også for regeringen at fremsætte nogle forslag her i Folketinget, som betyder, at specielt erhvervslivet kan tiltrække yderligere arbejdskraft, så vi dermed kan mindske ledigheden.

Der er ting, som der ikke rigtig er nogen, der har turdet komme ind på, nemlig sådanne ting, som er blevet indført også i de få år, jeg har siddet her. Lad mig nævne én ting, som har såret mit hjerte dybt:

Det var overgangsydelsen for de 55-59-årige. Den er sådan set ikke groet i Dansk Folkepartis have, men den blev indført. Jeg var selv med til som ordfører for et parti, som jeg har tilhørt engang, at indføre overgangsydelsenovre i Arbejdsministeriet – jeg tror, det ligger herovre i Laksegade, og jeg tror også, at den nuværende statsminister var med, ja, det var ham – det var ved den lejlighed, hvor jeg fyldte år, og hvor vi sang en fødselsdagssang midt i forhandlingerne, og dér indførte vi den ordning. Den blev så senere cementeret til udgangen af 1998. Og dér tror jeg, at jeg kan sige på tusindvis af danskeres vegne, at de dybt skuffede over, at den ordning blev afskaffet, når den havde kørt i yderligere 2 år. Det var klart og tydeligt aftalt, men det indgik i en finanslovaftale.

Det, der gør det særligt svært, er, at havde man så noget at sætte de 55-59-årige til, som havde haft en lang ledighedsperiode, ville det jo være en helt anden situation, og så kunne man måske have en vis forståelse for det. Men realitetens verden var og er, at de stadig væk går